

Κι'έκτενος ό Πιέρ Λοτί,
όπου σέ πιάνουν έμετοι
για τούτον τόν σάλζαρη.

Τών Τούρκων έγινε τζουτζές,
και τόν στολίζει φερτζές
και Τούρκισας σάλζαρι.

Π. — Μέ τήν γειτόνισσα φεσού δέν πιάνεis χαρτσά,
κατήντησε, βρέ Φασουλή, τού κόσμου συχαλιά.

Κι'ό Πρεσβευτής ό λακρευτός,
πούχει τής γάτας μάτια,
έξεκουμπίστηκε κι'αυτός
και πάει'στά κομμάτια.

Είis τās ήμέρας τās καλές
φεύγει κι'αυτός ό Τουρκάδες,
πολιτισμένος χαρακτήρ,
κι'όλοι φωνάζουνε: σικτίρ.

Οί γείτονες'παλάβωσαν,
τόν κόσμο τόν έσκαδάωσαν
πολλοί λεπτοί τών τρόποι.

Και μπάμ εδω, και μπάμ εκεί,
και κάθε σγείσις φιλική
μέ τούτους διεκόπη.

Κάθε νομίμως δικίον άρχίους διαστράφη,
κι'είρηνη Τούρκων κι'Ιταλίων αίσιος υπεγράφη,
μά κι'οί φρετέλοι τήν καλήν εξέλεξαν μερίδα
κι'έκοψαν τής γειτόνισσας μιá δυνατή λουρίδα.

*Επέτυχαν άληθινά συμφερωτάτους βρους
κι'είρηνη περιπόθητος θά βασίλευση χρόνια,
και κάθε Τούρκος σενταλής φιλεϊεται με τενόρους
και βγάζει τó φεσάκι του γεμάτο μακκρόνια.

Σέ τούτον τόν αναβρασμό,
βρέ Φασουλή μπαμπάση,
δέλω μεγάλο ξεπασμό
και'στού Σεφκέτ τó φέσι.

Σέ τούτους τούς παροξυσμούς
λένε πολλοί φρενήρεις
πως έπαθε ρευματισμούς
κι'αυτός ό κακομοίρης.

Φ. — Έμπρός λοιπόν'στόν κάλλιστον έκ πάντων τών άγώνων
έλευθερούντες ίερά και ήθικα τών προγόνων.
'Ασ' άκρη σ' άκρη χαλασμός, κανείς εδω μη στήκη,
πάμε κι'έμεις'στά Σύνορα με Μάνλιγερ τουρέκι.

Ένωσις λαών τεσσάρων κατ'αίμοχαρών βαρδάρων.

Σμίγουμε τής κορώναις των Ρηγάδες σταυροφόροι,
και μέσα'στην Ανατολή
ροδίξει και φωτοβολεί
μιá λευκοφόρα κήρη.

'Αδελφωμένοι τώρα πην τέσσερις Κορώναιοι,
κι'άπό τού κάθε Βασιλγζ τ'όρθάνοικο Παλάτι
σου φράνεται πως κελαιδούν χρυσότερ'άγγελούδια
μαγάλης'Αναστάσεως τετράγλωσσα τραγούδια.

Σταυρώνουμε τά ζήφι των Ρηγάδες σταυρωμένοι,
πούγιναν ή κορώναις τόν άκάνθηνα στεφάνια,
και μάρτυρες πολυάποδοι και σιδεροδεμένοι,
πού κατá γής'σωριάστηκαν, ψηλόνουν σάν πλατάνια.

Μέ τó μεγάλο τόνωμα, διάδοχε του Θρόνου,
σ'έλευθερη και σιλάδα γή
βαλασάμωσε βαθειά πληγή
κάθε μεγάλου πόνου.

Μέσ'άπό τó Παλάτι σου
καμαρωμένο τάτι σου
προβαίνει, καββούληρη.

Κι'ένιας λαός ακολουθεί
μέ τής ιδέας τó σπαθί,
μέ τού σταυρού τή χερι.

Πρόβαινε μέ τόν Βόρι σου και σύ, Καθούργων θρέμμα,
κι'έμπρός σου κόντα'άμα,
πού χθές άκόμη'πότισε τó χώμα τών Κοτσάνων,
και τόν αντίλλο'Ευπηνέ πολεμικών παιάνων.

Μέλπει κι'ό Μιλοστάνοβιτς τόν Σερβικό τόν Θρόνο,
κι'άκουω γέροντα βουκό τά γίδια του σάν βίσκη
'στη γουσλα τή μονόχρηδη να τραγουδή με πόνω
τόν Πέτρο Καραγιωργεβιτς, τόν Δούσχαν, τόν Μιλόσκην.

Προβαίνει γέρο Βασιλγζ, που τούχει γράψ'ή μοιρα
νέχη σπαθί'στό χέρι του και τραδαούρου λύρα.
Βροντούν χρυσάκι άρματωσάκις'στό πέτασμα και τούτου,
κι'αυτός όμνει μονάχος του τάματα του λαού του.

'Στήν άσημένι'Ανατολή λαμποκοπούν τά χιόνια,
τέσσερα κυματίζουνε σύμβολ'άδελφωμένα,
έρχάνοντ'έχθρας δισεκτα, φαρμακωμένα χρόνια,
και σκούζουν σκλάβοι γύρω των με μάτια βουρκωμένα:
'Εσείς, σημάκια του Σταυρού, κτυπάτε τó φαγγάρι
τού Τούρκου μακελλάρη.